

1927 Ikke mord, men selvmord

Hvem har ikke lest eller sett film om blind og forbudt kjærlighet. Kiosklitteraturen oversvømmes, og mange lar seg rive med i det ene dramaet verre enn det andre. Et utømmelig emne, som faktisk trolig har berørt noen og enhver i mer eller mindre målestokk. De store epos har utbrodert gjensidige ønsker, men hvor tradisjonelle normer har vært en barriere. Og så er det de utallige fortellingene om forhold mellom personer av ulik stand og samfunnslag. Noen ganger har disse enorme følelser utløst ukontrollerbare krefter og endt i tragedier. Driftene og hormonene har kommet i utakt, hvor kjærlighet og tildragelse går over i blind vold, noen ganger trolig som resultat av skuffelse og/eller redsel. Det er en slik hormonforstyrrelse denne hendelsen handler om, en sann tragedie fra vår egen tidsalder og vårt eget nærmiljø. I respekt for slekt og følelser unnlater vi å nevne navn og gård.

Vi skriver en fredag i september 1927 og befinner oss på en gård i øvre Stjørdalen. Tidsmessig nærmer verden seg den store depresjonen. Slik også for en familie i vårt nærmiljø. En innflytter har slått seg ned på et lite bruk med kone og barn, hvor han forsøker å få endene til å møtes. Dette året har det grodd godt i dobbeltforstand på småbruket. Barneflokken øker proporsjonalt med driftene, og i personens emosjonelle sinn gror en forbudt og meningsløs tanke frem. På nabogården er det ei ung jente på 16-17 år. Hun blir som ei lokkedue, nesten en slags forbannelse – tankene og følelsene kommer i uorden – driftene drar mannen over til nabogården. Tradisjonsfortellingen er her noe uklar. Det er alltid noen som vil ha det til at han hadde blitt godt oppmuntret av vedkommende møy.

Ei natt tar han seg inn til jenta. Om dette hadde skjedd tidligere er tvilsomt. Trolig var det aldri meningen at dette "spillet" som hadde utviklet seg, skulle få en følge. Naturen hadde ikke skrevet inn noen epilog. Den kom av seg selv uten regi. Trolig ble jenta skremt. Om det kom til fysisk håndgemeng inne, er uklart, men jenta og den 36-årige gifte mannen havnet ute i skogkanten. Her tar han livet av henne, - trodde han. Med hjelp av en stein hamrer denne sterke muskelbunten løs på hodet, gang etter gang. Av en eller annen merkelig grunn er jenta av og til bevisst (jenta overlevde), og hun hører til slutt at mannen sier: "hu e dau no". Så tok panikken fyren for alvor. Det som hadde skjedd hittil var selvsagt "ute av forstand". Og som om tanker og handlinger ikke hadde vært under kontroll i minuttene før, så våkner vedkommende nå på et vis ut av sin "vonde drøm". Han forstår hva han har gjort – panikken former redsel, - han må kun vekk, langt vekk. Slik føres han så langt unna som det går an å komme, hvor ingen kan innhente karen. Vinteren skulle skjule ham. Utpå våren året etter ble han funnet av en jeger, kun 200-300 m oppi skogen. Med ei haglebørse hadde han berøvet sitt eget liv.

